

الباب الاول من الواحد التاسع في ان عز كل الارض لله...

حضرت باب

اصلي فارسي

ORIGINAL

AUDIO

الباب الاول من الواحد التاسع في ان عز كل الارض لله
 و فرد كل مداين لله و ان بيوت التي يومئذ تنسب الى
 الملوك من يصلى فيها من اولى البيان فليصدق بمثقال من
 فضة الا و ان يسكنن فيه ما ينسب الى حروف الواحد او
 شهداء البيان و في كل مقاعد العزة فلتخليون عنها على عدد
 الواحد مقام نفس اذا كان الارض واسعة و الا الواحد
 بلا عدد ليكفين العاملين و لا بد ان يلحق محل ما قبض من
 النقطة في احد الحرمين و يبني على ذلك المقعد بيتا من
 المرات ليدكرن الله و يصلين فيها.

ملخص اين باب آنکه عز هر ارضی لله بوده و راجع میگردد يوم ظهور "من يظهره الله" او بما اذن و همين قسم
 عز مداين و امکنه که از سلاطين قبل بوده اگر کسی از اهل بيان در آن نماز کند بر او است که یک مثقال
 فضه انفاق کند تا آنکه ساکن نشود در آنها الا شهداء بيان و مظاهر واحد

در هر مجلس عزى که منعقد گردد بلا عدل سزاوار است که مکان عدد واحد را خالی گذارده که اگر آن
 ساعت "من يظهره الله" با حروف حى ظاهر گردند کسی مقترن نگردد بجواهرى که از بيان اخذ میشود در آن
 ظهور و اگر مجلسى وسيع نباشد محل یک نفس اذن زياده داده نشده و همچنين هر مقعدى محل یک نفس
 سزاوار است که خالی گذارند زیرا که دیده میشود که در بيت خود "من يظهره الله" هم اين قسم ظاهر است
 که از مقعد آن منع مینمایند او را چونکه نمیشناسند او را لاحترام او باسم او ولى او میشناسد کل را و میخندد
 بر عبادیکه از برای اسم او اين نوع اعظام و احترام ملاحظه مینمایند ولى يوم ظهور او از او محتجب میمانند با
 نيات خود

و طین ما قبض من النقطة امر شده که در یکی از حرمین واقع گردد و بر آن حجره از مرآت مرتفع شود که در آن مصلیان صلوة خود را ادا نمایند تا آنکه امارتی باشد در نزد خلق بر اینکه نقطه بیان عبدی بوده مخلوق و مرزوق و مولود و موروث و آنچه من الله تکلم نموده از او است نه از او که کسی غلو ننماید و از حد عبودیت تجاوز نکند چه سائین در بیان سیر و عروج ایشان را نتوان اقتران داد بسائین در قرآن چگونه رسد ما علی الارض ولی کل این سیاران طائفند حول سیاران در ظهور "من یظهره الله" زیرا که حق در آن روز بایشان ثابت میگردد نه بدون ایشان

ولتتقن الله فی کل ما نزل من عنده فان امر الله فی الاعلی مثل الادنی ان یا عباد الله فاتقون

